

Posudek diplomové práce L'ubomíry Hukové
La variation syntaxique des interrogatives directes en français parlé
2006

Předložená diplomová práce si klade za cíl zjistit syntaktické varianty přímé otázky v mluvené francouzštině a porovnat jejich frekvenci. To vše na základě rozboru korpusu mluvené francouzštiny.

Práce je rozdělena do dvou hlavních částí: *Partie descriptive* a *Partie pratique*.

V *Partie descriptive* se diplomantka věnuje teoretickému uvedení do problematiky. Zamýšlí se nad pojmy jako jazyk mluvený/psaný, norma, chyba; zabývá se problémem zápisu mluveného textu, podává stručný přehled historie výzkumu mluvené francouzštiny a uvádí do problematiky variační lingvistiky, kde se blíže zabývá syntaktickou variantností a problémem ekvivalence jednotlivých variant. Dále se zde diplomantka zabývá přímou otázkou. Porovnává publikace několika francouzských, českých i slovenských lingvistů (J.-C. Chevalier, C. Blanche-Benveniste, M. Arrivé, F. Gadet, M. Riegel, A. Coianiz, J.Hendrich, J. Taraba atd.) v jejich pohledu na přímou otázku. Sleduje rovněž, do jaké míry se věnují formě otázky v mluvené francouzštině. Přejímá dělení do tří základních typů: otázka zjišťovací, otázka doplňovací (s výhradou, že v mluvené francouzštině není hranice mezi nimi vždy jasná) a ostatní. Dále vyjmenovává syntaktické varianty otázky zjišťovací a doplňovací, které pro mluvenou francouzštinu zjistili F. Gadet a A. Coveney a uvádí faktory, jimiž je použití jednotlivých variant ovlivněno (C. Blanche-Benveniste, W.Ashby, V.Quillard)

V druhé hlavní části své práce - *Partie pratique* - provádí autorka rozbor konkrétního jazykového materiálu. Vychází z nahrávek mluvené francouzštiny, ke kterým měla přístup na univerzitě Paris 3 (korpus *quartier* a korpus *explication*). Část materiálu (korpus *télévision*) si pořídila sama. Z nahrávek v rozsahu 270 minut získala 418 přímých otázek. Zdůvodňuje proč ve své práci nepřijímá rozlišení žánrů podle D. Bibera (přejaté C. Blanche-Benveniste) a dává přednost rozlišení podle činnosti (S. Branca-Rosoff). Tomu odpovídá výběr materiálu, se kterým pracuje: interview (korpus *quartier*), výklad (korpus *explication*) a televizní diskuse (korpus *télévision*). Dále autorka podává stručný přehled zjištěných forem otázky (šest pro otázku zjišťovací, devět pro otázku doplňovací a dvě varianty pro otázky zařazené do skupiny "ostatní").

V části nazvané *Analyse des résultats* se L'. Huková zjištěnými formami otázky zabývá podrobněji a to z hlediska jejich konkurence a frekvence s přihlédnutím k jednotlivým žánrům. Výsledky, ke kterým dospěla, porovnává s tím, co je uváděno v literatuře i s tím, co vyžaduje norma. Zajímavé je například její zjištění, že nejčastější formou doplňovací otázky je typ SVQ (a to i v korpusu *télévision*). Zde se nabízí otázka, zda je tomu tak pro jakékoli Q.

Práce je vypracovaná pečlivě a je napsaná velmi dobrou francouzštinou. Je zřejmé, že L'. Huková má přehled o odborné literatuře týkající se dané problematiky a ke zpracování zvoleného tématu přistoupila s kritickým nadhledem. Rovněž je nutné ocenit bohatou a vhodně zvolenou bibliografii.

Vzhledem k tomu, že práce splňuje všechny stanovené požadavky, doporučuji ji k obhajobě.

V Praze dne 12. září 2006

Marie Pravdová

Marie Pravdová